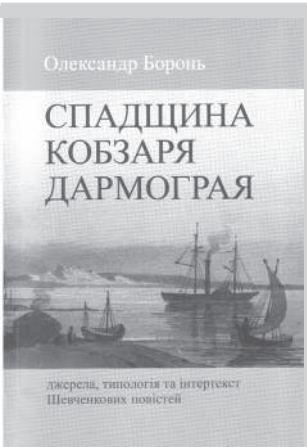

ЛІТЕРАТУРА

1. *Вербиш В.* Роман-пісня Володимира Лиса: зцілення світлим боєм непроминальної любові [Текст] // Українська літературна газета. – 2014. – № 4 (28 лютого). – С. 4.
2. *Давидюк В.* Етносоціальний портрет поліщука: художня та наукова парадигми // *Давидюк В.* Концепції і реценції. – Луцьк: ПВД “Твердиня”, 2007. – С. 202–214.
3. *Давидюк В.* “Змію рогатий, чи буду багатий?”. Культ вужа в хліборобській традиції поліщуків // *Давидюк В.* Кроковее колесо (нарис з історичної семантики українського фольклору). – Київ: “Наукова думка”, 2002. – С. 83–93.
4. *Забужко О.* Направду добра книжка // *Лис В.* Століття Якова. – Харків: Книжковий Клуб “Клуб Сімейного Дозвілля”, 2010. – С. 5–6.
5. *Копач О.* Передмова // *Одрач Ф.* Воцадь. – Торонто, 1972. – С. 14.
6. *Лиса Ю.* Призначення України // Всеукраїнська трилогія: У 2 т. – Київ: МАУП, 2007. – Том 1: Призначення України. – 336 с.
7. *Лис В.* Століття Якова / передм. О. Забужко; внутр. оформл. Т. Коровіної. – Харків: Книжковий Клуб “Клуб Сімейного Дозвілля”, 2010. – 240 с.
8. *Марчук З.* Генеалогія українського весілля. – Луцьк: Інститут культурної антропології, 2005. – 284 с.
9. *Поліщук Я.* Пан і бранець часу // *Я. Поліщук.* Ревізії пам’яті: літературна критика. – Луцьк: ПВД “Твердиня”, 2011. – С. 87–96.

Отримано 27 червня 2017 р.

м. Ізмаїл

Боронь О. Спадщина Кобзаря Дармограя: джерела, типологія та інтертекст Шевченкових повістей. [Монографія]. – Київ: Критика, 2017 [Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України; Інститут джерелознавства НТШ-А; Інститут Критики; Український науковий інститут Гарвардського Університету]. – 496 с.

Проза Тараса Шевченка – невіддільний складник української літератури 1850-х років, але досі маловивчений. Автор монографії розглядає художню специфіку повістей, з’ясовує їх генезу, зокрема зв’язки з доробком Г. Квітки (Основ’яненка), Є. Гребінки, П. Куліша.

Проаналізовано контакти і збіги Шевченкової прози із близькими за тематикою та художніми засобами повістями російської літератури (О. Бестужева (Марлінського), М. Гоголя, Д. Григоровича, М. Загоскіна, В. Карлгофа, Н. Кукольника, В. Одоевського, М. Павлова, І. Панаєва, М. Погодіна, М. Полевого, В. Соллогуба, О. Сомова, М. Станкевича, О. Тимофєєва та ін.).

Повісті Шевченка вперше подано в загальноєвропейському контексті – як на проблемно-тематичному рівні, так і на рівні поетики, проінтерпретовано семантику інтертекстуальних відсилань, простежено численні типологічні відповідності з творами О. Голдсмита, Д. Дефо, Ч. Дікенса, С. Річардсона, В. Скотта, Дж. Свіфта та ін. У підсумку доведено самотність прозової манери Шевченка.

С. С.

розподілів... Хіба що! Варто цього разу зупинитися саме на художніх світах... Поки що. Бо ж і літопис людства, як на мене, – усього лише довжелезна низка метафор.

Скажу лише, що Я. Петришин – не гуманітарій, написання комп'ютерних програм ще донедавна було його основною фаховою цариною. Утім, як виявилось, не назавше.

То хто я – фенікс, що згорить у жовтні,
щоб навесні воскреснути в плоді?

Чи каменюка, що у воду бовкне –
і тільки кола, кола по воді?..

P. S.

Зізнаюсь, поезія із книжок Я. Петришина для цього есею вихоплював, керуючись винятково особистісною інтуїцією та набутою профчитацькою естетикою, відповідно – ігноруючи хронологію написання чи книжну послідовність. Сподіваюсь, що простять мені й автор, і літературні консерватори, і науковці-ретельники. Так писалося! Імовірно, тут частково втілилося Вольтерове: “Робота – це не те, що тобі дають, а те, що ніхто від тебе не може забрати”. Мабуть, згоджуся.

Отримано 30 серпня 2017 р.

М. Львів

“Гармония – абсолютна, а дисгармония – относительна”. Памяти М. М. Гиршмана. – Киев: Издательский дом Дмитрия Бурого, 2016. – 184 с.

Книжка присвячена Михайлові Гіршману – відомому філологу, фахівцю в галузі теорії літератури, професорові Донецького національного університету ім. В. Стуса. У виданні зібрано деякі його праці, спогади колег, рідних і близьких, анонімні гумористичні вірші про вченого.

Передмову написала дочка вченого, доктор філологічних наук, професор Еліна Свенцицька. У першому розділі (“Цілісність. Ритм. Діалог”) зібрано праці М. Гіршмана різних років, друквані в періодиці. Це розділ із книжки “Проблеми цілісного аналізу художньої прози. Ритмічна організація прозового художнього цілого”, статті “Особливості художнього пізнання”, “Спірні питання літературознавчого аналізу”, “Художній синтез як предмет наукового аналізу”, “Єврейський діалогізм і російська літературно-філософська традиція: їх смислові взаємозв'язки в М. М. Бахтіна”, “Передумови філософії діалогу у спадщині І. А. Бодуена де Куртене”, “Чотиристоповий ямб у поезії М. О. Некрасова 50-х років і проблема ритмічної еволюції двоскладних розмірів”, “Ідеї О. О. Потєбні й філологічний підхід до вивчення словесно-художнього образу”, “Про ритмічну композицію вірша С. Гандлевського “Все громко тикает. Под спичечные марши...”. Серед авторів спогадів – доктори філологічних наук Леонід Фрізман (Харків), Роман Мних (Седльце, Польща), Елеонора Шестакова (Донецьк), Олександр Федута (Мінськ), Наталія Астрахан (Житомир), кандидати філології Михайло Красиков (Харків), Олег Міннулін (Донецьк), Віра Меньок (Дрогобич), Дора Черашня (Іжевськ), кандидат педагогічних наук Діана Дубініна – удова М. Гіршмана (Донецьк).

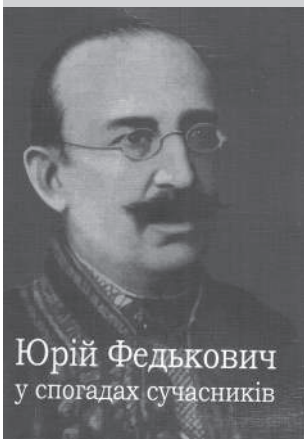
О. Б.

Наші
презентації

філології Львівського національного університету імені Івана Франка), “Таємниця “алхімії зла” Максиміліана Волошина” (І. Левічев, докторант Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України), “Міфологізація і деміфологізація як стратегії осмислення фотографії в дискурсі художньої літератури” (Н. Загребельна, докторант кафедри російської й зарубіжної літератури Національного педагогічного університету ім. М. П. Драгоманова). В обговоренні доповідей жваву участь брали не лише науковці, а й студенти ТНУ. Під час конференції відбулася презентація книжки “Гармония – абсолютна, а дисгармония – относительна”. Памяти М. М. Гиршмана” (упорядник і автор передмови – Е. Свенцицька).

Олександр Брайко
м. Київ

Отримано 23 жовтня 2017 р.

**Юрій Федькович у спогадах сучасників / Упоряд.,
передм., примітки Лідії Ковалець. – Чернівці:
Чернівецький нац. ун-т, 2017. – 312 с.**

У книжці мемуарів про Ю. Федьковича наявний ефект присутності людини в історичному часі та просторі, який настроює на людські голоси й на людину, не оминаючи ні слабкостей, ні звияг. Тут зібрано сорок дев'ять текстів авторства тридцяти чотирьох осіб: зокрема, понад десять осіб виступають два рази, кілька – три, а Р. Заклинський – чотири рази, загалом же кількість тих, чиї спогади задокументовано, – шістдесят шість осіб.

Уперше в книзі опубліковано чотри документи. Це фрагмент листа І. Тимінського, два мемуари К. Богатириця та один – авторства А. Одинець. Лист М. Драгоманова до С. Смаль-Стоцького в цьому виданні поданий повністю, спогади Ю. Семанюка уточнено й доповнено за фотокопією автографа.

У збірнику вміщено тексти різних жанрів: це переважно нотатки, листи (вісім одиниць), подорожі разом з інтерв'ю (“За слідами Федьковича” Р. Заклинського), некролог (авторства О. Кониського), фольклорні оповіді (переповідають І. Клим, М. Савчин, М. Худик).

Друковані раніше матеріали наведені за публікаціями в періодичних виданнях. Подано документи здебільшого за хронологією життєво-творчого шляху Ю. Федьковича. Перед кожним із мемуарів є бібліографічні відомості, а імена, події, назви, значення слів прокоментовані в посторіткових примітках. Пунктуація в усіх випадках відповідає теперішнім нормам.

Завершують книжку іменний та географічний покажчики.

С. С.

Наші
презентації